

Sygn. akt II K 764/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Łygas

Protokolant: Artur Pokojski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-W. w G. E. B.

po rozpoznaniu w dniach: 24 lutego 2015 roku, 28 kwietnia 2015 roku, 25 czerwca 2015 roku
i 30 lipca 2015 roku na rozprawie

sprawy **P. K.**, syna D. i A. z domu I., urodzonego dnia
8 marca 1989 roku w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 27.08.2013r. w Komisariacie I Policji w G., będąc uprzednio pouczonego
o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, składając zeznanie mające służyć za dowód w toku
postępowania w sprawie karnej, co do okoliczności kradzieży z włamaniem pojazdu m-ki O. (...) nr rej. (...)
stanowiącego własność K. P. (1), zeznał nieprawdę, że w/w pojazd został skradziony w dniu 27.08.2013r. w G. przy ul.
(...), podczas gdy w rzeczywistości pojazd ten nie został utracony przez niego w wyniku czynu zabronionego,

- tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.

o r z e k a:

I. oskarżonego P. K. od popełnienia zarzucanego oskarżeniem czynu uniewinnia;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k., kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygnatura akt II K 764/14

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 27 sierpnia 2013 roku w Komisariacie I Policji w G., będąc uprzednio pouczonego o odpowiedzialności karnej za
składanie fałszywych zeznań, składając zeznanie mające służyć za dowód w toku postępowania w sprawie karnej co do
okoliczności kradzieży z włamaniem pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność K.
P. (2), zeznał nieprawdę, że w/w pojazd został skradziony w dniu 27 sierpnia 2013 roku w G. przy ulicy (...), podczas
gdy w rzeczywistości pojazd ten nie został utracony przez niego w wyniku czynu zabronionego,

- tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 sierpnia 2013 roku około godziny 15:00 K. P. (2) pożyczyła oskarżonemu P. K. samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 26 sierpnia 2013 roku P. K. poprosił swojego znajomego, M. B. (1), aby ten pożyczył mu swoje (...) o numerze rejestracyjnym (...), gdyż musiał przewieźć rzeczy do innego mieszkania. M. B. (1) zgodził się, samochód zaś dostarczył P. K. około godziny 21:00 – M. B. (2).

Dowód: zeznania świadka K. P. (2) k. 15-16, 401-402, 439-440, zeznania świadka R. R. k. 52, 349, 422- 423, zeznania świadka M. B. (1) k. 158-160, 398v.-399v., zeznania świadka M. B. (2) k. 336-337.

W dniu 27 sierpnia 2013 roku około godziny 2:15 funkcjonariusze Policji P. W. oraz Ł. B. zauważyli przy ulicy (...) w G. pojazd marki O. (...). Na miejscu kierowcy siedział P. K., który zachowywał się nerwowo i obserwował otoczenie. Funkcjonariusze postanowili wylegitymować P. K., poinformowali o sytuacji również drugi patrol, tj. R. K. i A. P..

W pewnym momencie z bocznej ulicy do ruchu włączył się samochód marki M. (...), przed nim ruszył P. K.. Funkcjonariusze podjęli decyzję o sprawdzeniu dokumentów kierujących pod kątem ich prawidłowości i legalności. Oba pojazdy zaczęły przyspieszać i skręciły w drogę leśną. Po dojechaniu do końca drogi asfaltowej, na rozwidleniu dróg P. W. i Ł. B. pojechali w lewą stronę, zaś drugi patrol w prawą.

Funkcjonariusz Policji R. K. dostrzegł, że w głębi drogi stał porzucony samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z otwartą klapą. Za nim znajdował się motocykl marki K. (...)FE o numerze rejestracyjnym (...) oraz samochód marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Po pewnym czasie oskarżony P. K. wraz z nieustalonym mężczyzną wrócił na miejsce pozostawienia pojazdów, jednakże na widok funkcjonariuszy Policji – R. K. i P. W. – uciekli.

Dowód: zeznania świadka P. W. k. 10-12, 30-31, 354-356, 357, zeznania świadka R. K. k. 13-14, 34-36, 356, 423-424, protokoły oględzin k. 2-8, kopia dokumentacji fotograficznej k. 47-50, protokół zatrzymania pojazdów k. 91-95.

W dniu 27 sierpnia 2013 roku około godziny 5:25 P. K. zadzwonił do M. B. (1) i oznajmił mu, że ktoś go gonił i musiał porzucić pożyczony samochód.

Następnie około godziny 7:00 w godzinach porannych P. K. wraz z kolegą P. O. przyjechał do domu K. P. (2) w S. i poinformował ją, że pojazd marki O. (...) został skradziony poprzedniego dnia pomiędzy godziną 22:00 a 23:00 z ulicy (...) w G..

Dowód: zeznania świadka K. P. (2) k. 15-16, 401-402, 439-440, zeznania świadka R. R. k. 52, 349, 422-423, zeznania świadka M. B. (1) k. 158-160, 398v.-399v.

W dniu 27 sierpnia 2013 roku, niezwłocznie po otrzymaniu informacji od P. K., K. P. (2) wraz z mężem R. R. udała się do Komisariatu Policji I w G., gdzie złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa kradzieży na jej szkodę.

Przesłuchany wówczas w charakterze świadka P. K., pouczonego o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał, że w dniu 26 sierpnia 2013 roku około godziny 23:00 zaparkował pojazd marki O. (...) na poboczu w pobliżu ulicy (...) w G., udał się następnie w okolice klubu studenckiego, skąd zabrał go kolega. Zeznał także, że w dniu 27 sierpnia 2013 roku około godziny 5:00 ten sam kolega odwiózł go na ulicę (...) w G.. Na miejscu zauważył, że nie ma samochodu, toteż poinformował o zdarzeniu K. P. (2), z którą pojechał do Komisariatu I Policji w G. w celu złożenia zawiadomienia o kradzieży pojazdu.

Dowód: zeznania świadka K. P. (2) k. 15-16, 401-402, 439-440, zeznania świadka R. R. k. 52, 349, 422-423, zeznania P. K. k. 135.

W dniu 29 sierpnia 2013 roku P. K. został przedstawiony zarzut popełnienia przestępstwa polegającego na tym że o to, w okresie, nie wcześniej niż 26 sierpnia 2013 roku i nie później niż 27 sierpnia 2013 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, włamał się (...) do garażu znajdującego się w budynku mieszkalnym przy ulicy (...) i zabrał w celu przywłaszczenia motocykl marki K. (...)FE o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 12.000 złotych na szkodę Ł. N., tj. czynu z art. 279 § 1 k.k.

Dowód: postanowienie o przedstawieniu zarzutów k. 37.

Oskarżony P. K. ma obecnie 26 lat. Z zawodu jest monterem kadłubów okrętowych, nie jest jednak nigdzie zatrudniony. Z prac dorywczych uzyskuje dochód w wysokości 2.000 złotych miesięcznie. Jest kawalerem, dobrowolnie łoży na utrzymanie dziecka. Był już karany za przestępstwo z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej.

Dowód: oświadczenie oskarżonego P. K. k. 407-408, informacja z Krajowego Rejestru Karnego k. 77-78.

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony **P. K.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Na rozprawie głównej oskarżony P. K. podobnie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie do końca zrozumiał jest dla niego zarzut składania fałszywych zeznań, gdyż zostawił samochód, wrócił i już go nie było, nikt nie zostawił informacji, że samochód znajduje się na komisariacie. Kiedy właścicielka pojazdu zdecydowała się zgłosić jego zaginięcie, udał się z nią na komisariat.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. k. 39-41, 408-410.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w szczególności na podstawie zeznań świadków K. P. (2) oraz P. W. i R. K.. Zeznania świadka M. B. (1) oraz K. P. (2) i R. R. pozwoliły ustalić, że pojazdy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdowały się w dniu 26 sierpnia 2013 roku w posiadaniu oskarżonego P. K.. Dokument w postaci wykazu połączeń przychodzących i wychodzących z numeru telefonu oskarżonego P. K. służył ocenie wiarygodności świadków K. P. (2) i M. B. (1) oraz samego oskarżonego.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. K. w części, w jakiej wyjaśnił, że pożyczył od K. P. (2) samochód osobowy marki O. (...). Za niezgodne ze stanem faktycznym Sąd uznał natomiast wyjaśnienia oskarżonego P. K., że w dniach 26-27 sierpnia 2013 roku nie pożyczał samochodu marki M. (...) od M. B. (1) oraz że nie dzwonił do niego z prośbą o dodatkowy komplet kluczy. Wyjaśnienia w tej części pozostają bowiem w sprzeczności zarówno z zeznaniami świadka M. B. (1), jak i pierwszymi zeznaniami świadka M. B. (2) złożonymi w dniu 31 grudnia 2013 roku (k. 335-336). Z relacji tych świadków wynika bowiem, że w dniu 26 sierpnia 2013 roku M. B. (1) pożyczył oskarżonemu P. K. swój samochód, który dostarczył M. B. (2). Sąd nie dał wiary także wyjaśnieniom w zakresie okoliczności pozostawienia samochodu marki O. (...) w G. przy ulicy (...). Oskarżony P. K. wyjaśnił, że użytkował samochód już dzień lub dwa dni przed zdarzeniem, „to była kwestia dni” (k. 408) podczas gdy z zeznań świadków K. P. (2) i R. R. wynika, że pożyczyli mu auto w dniu 26 sierpnia 2013 roku, a już 27 sierpnia 2013 roku około godziny 7:00 oskarżony poinformował ich o zaginięciu samochodu. Oskarżony P. K. wybiórczo relacjonuje pewne fakty, a mianowicie pamiętał, że przyjechał po niego w okolice akademików P. O., oskarżony spożywał wówczas alkohol, jednak potrafił wyjaśnić powód przybycia na ulicę (...). Najpierw bowiem wyjaśnił, że „był chyba umówiony z jakimś znajomym”, następnie, że nie był u nikogo, bo się spóźnił i nikogo nie został (k. 408-409), nie wskazując przy tym danych żadnych osób, z którymi miał się spotkać.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka K. P. (2) w całości. Świadek bowiem konsekwentnie i spójnie przedstawiała przebieg zdarzeń w dniach 26 sierpnia 2013 roku i 27 sierpnia 2013 roku. Zeznania na okoliczność pożyczania samochodu marki O. (...)

o numerze rejestracyjnym (...), informacji o jego zaginięciu i zawiadomienia o tym Policji są zgodne zarówno z zeznaniami świadka R. R., jak i wyjaśnieniami oskarżonego P. K..

Sąd oparł się na zeznaniach świadków R. K. i P. W.

w zakresie niezbędnym dla poczynienia istotnych ustaleń stanu faktycznego. Świadkowie ci zgodnie zeznali, że w dniu 27 sierpnia 2013 roku w okolicach ulicy (...) w G. jechali za samochodami marki M. (...) i O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), które następnie zostały porzucone. Świadkowie podczas okazania rozpoznali oskarżonego P. K.. Do podjęcia interwencji skłoniło świadka P. W. nietypowe zachowanie oskarżonego. Widział go bowiem na miejscu kierowcy w samochodzie marki O. (...), a następnie gdy wrócił na miejsce pozostawienia samochodu. Natomiast fakt, że zeznania świadków złożone na rozprawie w dniu 23 maja 2014 roku nie były już stanowcze i kategoryczne w takim stopniu jak te złożone w toku postępowania przygotowawczego, nie pozbawia ich mocy dowodowej. W ocenie Sądu była to naturalna konsekwencja upływu czasu (pomiędzy zeznaniami upłynął ponad rok) oraz charakteru wykonywanego zawodu. Zeznania świadków znajdują potwierdzenie w protokołach oględzin tych pojazdów oraz okazania rzeczy, z których wynika, że samochody te zostały rozpoznane odpowiednio przez M. B. (1) i oskarżonego P. K..

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadka M. B. (1), które potwierdzają relację świadka M. B. (2) przedstawioną w dniu 31 grudnia 2013 roku. Wprawdzie godziny połączeń telefonicznych podane przez świadka M. B. (1) odbiegają od tych ujawnionych w wykazie, jednakże różnice te są nieznaczne i nie zniekształcają rzeczywistego stanu rzeczy. Świadek zeznał, że oskarżony zadzwonił do niego i oznajmił mu, że porzucił samochód, gdyż ktoś go gonił. Z kolei świadek M. B. (2) podał, iż w dniu 27 sierpnia 2013 roku w godzinach popołudniowych brat – M. B. (1) – poinformował go, że samochód jest zabezpieczony, bo „P. zrobił jakieś włamanie” (k. 336-337).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka R. R. w części, w jakiej zeznaje, że wraz z żoną, K. P. (2), pożyczył oskarżonemu samochód oraz że następnego dnia oskarżony P. K. poinformował go, że samochód został skradziony. Zgodne z zeznaniami świadka K. P. (2) i wyjaśnieniami oskarżonego są także zeznania świadka R. R. na okoliczność zgłoszenia utraty samochodu w komisariacie Policji w G. w dniu 27 sierpnia 2013 roku.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. B. (2) złożonym w toku postępowania przygotowawczego w dniu 31 grudnia 2013 roku (k. 335-337), które są zbieżne z zeznaniami świadka M. B. (1). Świadek wskazał bowiem, że w sierpniu brat poprosił go, żeby pojechał do P. K. i zostawił mu samochód, co też uczynił, natomiast swój samochód pożyczył M. B. (1). Dalej świadek podał, iż następnego dnia w godzinach popołudniowych M. B. (1) powiedział, mu że jego samochód został zabezpieczony. Sąd odmówił natomiast waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. B. (2), złożonym na rozprawie w sprawie o sygnaturze akt XI K 11/14 przed Sądem Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku w dniu 25 marca 2014 roku (k. 350-351). Świadek zaprzeczył wówczas, aby przekazywał samochód oskarżonemu P. K., zeznał, że był to inny P.. Zeznania te pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka M. B. (1). Ponadto świadek M. B. (2) zmienił w swoich zeznaniach jedynie nazwisko kolegi brata i nie zaprzeczył pozostałym okolicznościom, co potęguje wątpliwości co do ich wiarygodności w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym.

Zeznania świadków M. M., A. S. i B. T. służyły do ustalenia warunków przeprowadzenia okazania. Wynika z nich, że zarówno osoby przybrane do czynności okazania jak i oskarżony P. K. były w podobnym wieku, o zbliżonym wzroście i wadze, każdy miał krótkie włosy i tatuaż.

Zeznania świadka A. W. nie miały istotnego znaczenia dla poczynienia ustaleń faktycznych. Zeznał on bowiem jedynie na okoliczność sprzedaży M. B. (1) w dniu 26 sierpnia 2013 roku samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Podobnie zeznania świadków B. J. i D. N. nie dotyczyły zasadniczego rysu zdarzenia i nie miały wpływu na rozstrzygnięcie rozpoznawanej sprawy.

Sąd dał wiarę zgromadzonym i ujawnionym w sprawie dowodom w postaci protokołów: oględzin samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), samochodu osobowego marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), motocykla marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i ich zatrzymania, zatrzymania oskarżonego P. K., kopii dokumentacji fotograficznej, informacji z Krajowego Rejestru Karnego oraz wykazu połączeń,

ponieważ zostały sporządzone przez osoby posiadające do tego kompetencje, z mocy upoważnienia ustawowego, w przepisanej formie. Ponadto dokumenty te nie budziły żadnych wątpliwości Sądu, ich prawdziwości nie kwestionowała także żadna ze stron. Pozostałe dowody rzeczowe nie miały znaczenia dla poczynienia ustaleń w granicach czynów zarzucanego oskarżonemu P. K..

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że prawidłowa ocena zachowania oskarżonego P. K. skutkuje koniecznością uniewinnienia wymienionego od popełnienia czynu z art. 233 § 1 k.k., bowiem jego działanie należy postrzegać w ramach przysługującego podejrzanemu prawa do obrony, co stanowi kontratyp wyłączający przestępność zarzucanego czynu.

Sytuacja prawna świadka, dopuszczającego się w podobnych warunkach procesowych, czynu określonego w art. 233 § 1 k.k. była już wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 20 czerwca 1991 roku I KZP 12/91 Sąd Najwyższy stwierdził, że nie jest dopuszczalne skazanie sprawcy fałszywych zeznań za przestępstwo określone w art. 247 § 1 k.k. z 1969 roku, jeżeli w postępowaniu karnym,

w którym występował jako oskarżony, złożył je uprzednio w charakterze świadka, co do okoliczności związanych z zarzucanym mu czynem. W uchwale z dnia 20 września 2007 roku I KZP 26/07 Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że nie popełnia przestępstwa fałszywych zeznań kto umyślnie składa nieprawdziwe zeznania dotyczące okoliczności mających znaczenie dla realizacji jego prawa do obrony. Przytoczone poglądy Sąd Najwyższy konsekwentnie podtrzymał w wyroku z dnia 12 lutego 2009 roku III K 339/08

i w postanowieniu z dnia 22 września 2008 roku IV KK 241/08. W rezultacie jeśli w związku z określonym zdarzeniem historycznym zachodzą podstawy do pociągnięcia danej osoby do odpowiedzialności karnej, to nie można jej zarazem stawiać zarzutu złożenia fałszywych zeznań, dotyczących przebiegu tego zdarzenia, nawet wtedy, gdy doszło do przesłuchania przed zebraniem dowodów uzasadniających postawienie zarzutu popełnienia przestępstwa. W takiej sytuacji zeznania tej osoby zawsze mają# znaczenie dla realizacji jej prawa do obrony (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2009 roku V KK 25/09). Uznać należy, że świadek P. K., występujący następnie w roli podejrzanego i oskarżonego

o popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k., mógł i realizował przysługujące mu prawo do obrony, zachowując się# w sposób korzystny dla swojej sytuacji procesowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2008 roku III KK 339/08).

P. K. oskarżony został o złożenie fałszywych zeznań w sytuacji procesowej, w której obiektywnie groziła mu odpowiedzialność karna za zachowanie w toku zdarzenia, które relacjonował. Chociaż w momencie, kiedy złożył on zeznania, nie wszczęto jeszcze postępowania w sprawie dokonania przestępstwa kradzieży z włamaniem, oskarżony miał podstawy przypuszczać, że postępowanie o ten czyn zostanie wszczęte. Obawa ta była tym bardziej uzasadniona, gdy zważyć, że oskarżony P. K. miał świadomość, że funkcjonariusze Policji widzieli jego ucieczkę, a w wyniku jednego zdarzenia utracił posiadanie nad dwoma pożyczonymi dzień wcześniej samochodami. Zgodnym z zasadami logicznego rozumowania jest zatem wniosek, że oskarżony złożył fałszywe zeznania właśnie po to, by uwiarygodnić swoją wersję zdarzenia i w ten sposób uniknąć lub choćby złagodzić grożącą mu odpowiedzialność karną.

W rozpoznawanej sprawie nie ma znaczenia, że w dacie złożenia fałszywych zeznań przez P. K. nie wszczęto jeszcze postępowania karnego w sprawie kradzieży

z włamaniem na szkodę Ł. N.. Istotne jest to, że oskarżony miał podstawy przewidywać, że może zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej za wspomniane przestępstwo. Prawo do obrony, gwarantowane w art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, przysługuje bowiem sprawcy czynu niezależnie od faktu wszczęcia postępowania i jego stadium. Zasadę prawa do obrony w polskim procesie karnym statuuje przede wszystkim art. 6 k.p.k. Jedną z gwarancji tak rozumianego prawa do obrony jest ustanowione w art. 175 § 1 k.p.k. prawo oskarżonego do milczenia w procesie, wyrażające się w uprawnieniu do odmowy odpowiedzi na poszczególne pytania lub do odmowy składania wyjaśnień, a także przepis art. 74 § 1 k.p.k., zgodnie z którym oskarżony (podejrzany) nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Powołując się zatem na spójność systemu prawnego, w kontekście wspomnianych powyżej uprawnień procesowych sprawcy przestępstwa (prawa do obrony i wolności od samooskarżania), i racje wykładni systemowej, przyjąć w konsekwencji należy, że jeżeli ustawodawca uznał, że

oskarżony (podejrzany) nigdy nie odpowiada za występki fałszywych zeznań z art. 233 § 1 k.k. (zawarte w dyspozycji tego przepisu określenie: „kto składając zeznanie” jednoznacznie wyłącza go z zakresu unormowania tego przepisu), to trzeba też uznać, że wyłączenie bezprawności dotyczy również każdych zeznań złożonych w toku przesłuchania w charakterze świadka dotyczących jego zachowania stanowiącego przestępstwo, co jest realizacją przezeń prawa do obrony. Uznanie w takich okolicznościach odpowiedzialności karnej takiej osoby za występki z art. 233 § 1 k.k. stanowiłoby, w istocie, pozbawienie jej fundamentalnego prawa do nieobwiniania się i niedostarczania dowodów przeciwko sobie. Jeśli zatem w związku z określonym zdarzeniem zachodzą podstawy do pociągnięcia danej osoby do odpowiedzialności karnej, to nie można jej zarazem stawiać zarzutów złożenia fałszywych zeznań dotyczących przebiegu tego zdarzenia, nawet wtedy, gdy doszło do przesłuchania przed zebraniem dowodów uzasadniających postawienie zarzutu popełnienia przestępstwa. W takiej bowiem sytuacji zeznania tej osoby zawsze mają znaczenie dla realizacji jej prawa do obrony (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 grudnia 2012 roku II AKa 351/12). Stąd też# pouczenie o treści art. 183 § 1 k.p.k. nie może być podstawą# przypisania takiej osobie sprawstwa występkę złożenia fałszywych zeznań, bo chroni ją# przed odpowiedzialnością karna# pozaustawowy kontratyp działania we własnej obronie (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 roku I KZP 26/07).

Osoby, które złożyły fałszywe zeznania z obawy przed grożącą im odpowiedzialnością karną mogą zostać pociągnięte do odpowiedzialności karnej wtedy, gdy zeznania takie złożyły w toku ich przesłuchania poza własnym procesem karnym, a więc poza granicami działania ich prawa do obrony, albo we własnym procesie, ale co do okoliczności nie związanych z zarzuconym im czynem będącym przedmiotem rozpoznania. Taka sytuacja nie zachodzi jednak w rozpoznawanej sprawie. Okoliczności dotyczące utraty pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz tego, gdzie był oskarżony P. K. w dniu 26 sierpnia 2013 roku i 27 sierpnia 2013 roku i co wówczas robił, pozostają w ścisłym związku z zarzutem popełnienia przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę Ł. N.. Funkcjonariusze podążali bowiem za pojazdem marki O. (...), a następnie ujawnili motocykl należący do Ł. N. w pobliżu pozostawionego samochodu O. (...), który K. P. (2) pożyczyła dzień wcześniej oskarżonemu. Złożenie fałszywych zeznań miało umożliwić oskarżonemu P. K. uniknięcie samodenuncjacji. Aktywna postawa w toku postępowania i decyzja o złożeniu fałszywych zeznań najpełniej realizowały prawo do obrony oskarżonego, gdyż odmowa składania zeznań i milczenie, mogłyby zostać odebrane przez organy ścigania jako zatajenie własnego sprawstwa, powodując skoncentrowanie czynności wyjaśniających na osobie oskarżonego.

W konsekwencji, czyn zarzucany oskarżonemu P. K. z uwagi na brak cechy bezprawności nie stanowi przestępstwa, toteż należało oskarżonego od zarzutu jego popełnienia uniewinnić.

Wobec uniewinnienia oskarżonego P. K. Sąd, na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k., kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Zarządzenia:

1. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;
2. doręczyć zgodnie z wnioskiem Prokuraturze Rejonowej G.-W. w G.;
3. przedłożyć z apelacją lub za 21 dni po doręczeniu.

SSR Agnieszka Łygas